WYROK SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI (piąta izba)
z dnia 3 maja 2007 r. *

W sprawie T-219/04

Królestwo Hiszpanii, reprezentowane przez N. Díaz Abad, działającą w charakterze pełnomocnika,

strona skarżąca,

przeciwko

Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez T. van Rijna oraz S. Pardo Quintillán, działających w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie nieważności rozporządzenia Komisji (WE) nr 1438/2003 z dnia 12 sierpnia 2003 r. ustanawiającego przepisy wykonawcze do polityki dotyczącej floty wspólnotowej, określonej w rozdziale III rozporządzenia Rady (WE) nr 2371/2002 (Dz.U. L 204, str. 21),

* Język postępowania: hiszpański.

SĄD PIERWSZEJ INSTANCJI WSPÓLNOT EUROPEJSKICH (piąta izba),

w składzie: M. Vilaras, prezes, F. Dehousse i D. Šváby, sędziowie,
sekretarz: B. Pastor, zastępca sekretarza,

uwzględniając procedurę pisemną i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 21 listopada 2006 r.,

wydaje następujący

Wyrok

Ramy prawne

1 Artykuły 11–13 rozdziału III i art. 30 i 36 rozporządzenia Rady (WE) nr 2371/2002 z dnia 20 grudnia 2002 r. w sprawie ochrony i zrównoważonej eksploatacji zasobów rybołówstwa w ramach wspólnej polityki rybołówstwa (Dz.U. L 358, str. 59) stanowią:

„Artykuł 11

Dostosowanie zdolności połowowej

1. Państwa członkowskie wprowadzają środki dostosowujące zdolność połowową swojej floty w celu osiągnięcia trwałej równowagi pomiędzy taką zdolnością połowową a ich możliwościami połowowymi.

2. Państwa członkowskie zapewniają, że poziomy odniesienia wyrażone w GT i kW dla zdolności połowowej określonej w art. 12 i ust. 4 niniejszego artykułu nie są przekraczane.

[...]

4. W przypadku udzielenia pomocy publicznej na wycofanie zdolności połowowej poniżej zmniejszenia zdolności koniecznego do spełnienia poziomów odniesienia na mocy art. 12 ust. 1 kwotę wycofanej zdolności automatycznie odejmuje się od poziomów odniesienia. W ten sposób osiągnięte poziomy odniesienia są nowymi poziomami odniesienia.

5. W przypadku statków mających pięć lub więcej lat zezwala się na modernizację pokładu w celu ulepszenia bezpieczeństwa na statku, warunków pracy, higieny oraz jakości produktu, która może podwyższyć tonaż statku, pod warunkiem że modernizacja taka nie zwiększy wydajności połowowej statku. Poziomy odniesienia w rozumieniu niniejszego artykułu oraz art. 12 dostosowuje się odpowiednio. Nie istnieje potrzeba uwzględniania stosownej zdolności przy tworzeniu bilansu wycofań i wprowadzeń przez państwa członkowskie zgodnie z art. 13.

Szczegółowe zasady i warunki dla takich środków mogą zostać przyjęte zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 30 ust. 2.

Artykuł 12

Poziomy odniesienia dla flot rybackich

1. Dla każdego państwa członkowskiego Komisja ustanawia poziomy odniesienia wyrażone w GT i w kW dla łącznej zdolności połowowej wspólnotowych statków rybackich pływających pod banderą tego państwa członkowskiego, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 30 ust. 2.

Poziomy odniesienia stanowią sumę celów Wieloletniego Programu Orientacji 1997–2002 dla każdego segmentu, ustalon[ych] na dzień 31 grudnia 2002 r. zgodnie z decyzją Rady 97/413/WE [11].

2. Przepisy wykonawcze do stosowania niniejszego artykułu mogą zostać przyjęte zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 30 ust. 2.

Artykuł 13

System wprowadzania/wycofywania oraz ogólne zmniejszenie zdolności

1. Państwa członkowskie zarządzają wprowadzaniem statków do floty i ich wycofywaniem w ten sposób, że od dnia 1 stycznia 2003 r.:

a) wprowadzenie nowej zdolności do floty bez pomocy publicznej wyrównywane jest przez uprzednie wycofanie bez pomocy publicznej statku o przynajmniej takiej samej zdolności;

b) wprowadzenie nowego statku z pomocą publiczną przyznaną po 1 stycznia 2003 r. jest równoważone uprzednim wycofaniem bez pomocy publicznej:

i) przynajmniej takiej samej zdolności w przypadku wprowadzania nowego statku o tonażu równym lub mniejszym niż 100 GT; lub

ii) co najmniej 1,35-krotności takiej zdolności w przypadku wprowadzania nowych statków o tonażu powyżej 100 GT.

2. Od dnia 1 stycznia 2003 r. do dnia 31 grudnia 2004 r. każde państwo członkowskie, które zdecyduje się wprowadzić nowe zobowiązania do pomocy publicznej dla odnowienia floty po dniu 31 grudnia 2002 r., doprowadza do zmniejszenia łącznej zdolności połowowej swej floty o 3% za cały okres, w porównaniu do poziomów odniesienia określonych w art. 12.

3. Przepisy wykonawcze do stosowania niniejszego artykułu mogą być przyjęte zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 30 ust. 2.

[...]

Artykuł 30

Komitet ds. Rybołówstwa i Akwakultury

1. Komisja jest wspomagana przez Komitet ds. Rybołówstwa i Akwakultury.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego ustępu stosuje się art. 4 i 7 decyzji 1999/468/WE.

Okres ustanowiony w art. 4 ust. 3 decyzji 1999/468/WE ustala się na 20 dni roboczych.

[...]

4. Komitet przyjmuje swój regulamin wewnętrzny.

[...]

Artykuł 36

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2003 r.".

2 Artykuły 6, 7 i 14 rozporządzenia Komisji (WE) nr 1438/2003 z dnia 12 sierpnia 2003 r. ustanawiającego przepisy wykonawcze do polityki dotyczącej floty wspólnotowej, określonej w rozdziale III rozporządzenia Rady (WE) nr 2371/2002 (Dz.U. L 204, str. 21, zwane dalej „zaskarżonym rozporządzeniem") przewidują:

„*Artykuł 6*

Zdolności połowowe floty w dniu 1 stycznia 2003 r.

Do celów art. 7 zdolności połowowe pod względem tonażu (GT_{03}) i mocy (kW_{03}) na dzień 1 stycznia 2003 r. ustala się biorąc pod uwagę, zgodnie z załącznikiem II,

wprowadzenia statków opart[e] na decyzji administracyjnej podjętej przez zainteresowane państwo członkowskie między dniem 1 stycznia 2000 r. i dniem 31 grudnia 2002 r. zgodnie z obowiązującym w tym czasie prawodawstwem, w szczególności z krajowym systemem wprowadzania/wycofywania statków rybackich notyfikowanym Komisji na mocy art. 6 ust. 2 decyzji 97/413/WE i które mają miejsce najpóźniej do trzech lat od daty decyzji administracyjnej.

Artykuł 7

Monitorowanie wprowadzania i wycofywania statków rybackich

1. W celu spełnienia przepisów art. 13 rozporządzenia (WE) nr 2371/2002 każde państwo członkowskie zapewni, że w każdym czasie zdolność połowowa pod względem tonażu (GT_t) jest równa lub mniejsza od zdolności połowowej na dzień 1 stycznia 2003 r. (GT_{03}) skorygowanej przez:

a) odjęcie:

i) łącznego tonażu statków wycofanych z floty przy wykorzystaniu pomocy publicznej po dniu 31 grudnia 2002 r. (GT_a);

ii) 35% łącznego tonażu statków o tonażu ponad 100 GT wprowadzanych do floty przy wykorzystaniu pomocy publicznej przyznanej po dniu 31 grudnia 2002 r. (GT_{100});

b) i dodanie

i) łącznego tonażu zwiększeń przyznanych na mocy przepisów art. 11 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 2371/2002 (GT_S);

ii) wyniku ponownego pomiaru floty [Δ (GT – GRT)].

Każde państwo członkowskie zapewni spełnienie następującego wzoru:

$$GT_t \leq GT_{03} - GT_a - 0{,}35\ GT_{100} + GT_S + \Delta\ (GT - GRT)$$

[...].

Artykuł 14

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie siódmego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 stycznia 2003 r.".

3 Artykuł 6 ust. 2 decyzji Rady 97/413/WE dotyczącej celów i szczegółowych zasad restrukturyzacji w okresie od dnia 1 stycznia 1997 r. do dnia 31 grudnia 2001 r. sektora rybołówstwa wspólnotowego w celu osiągnięcia trwałej równowagi pomiędzy zasobami i ich eksploatacją (Dz.U. L 175, str. 27), która została wydana

na podstawie art. 11 rozporządzenia Rady (EWG) nr 3760/92 z dnia 20 grudnia 1992 r. ustanawiającego wspólnotowy system rybołówstwa i akwakultury (Dz.U. L 389, str. 1), stanowi:

„Pośród sposobów zmniejszenia nakładu połowowego każde państwo członkowskie określa w swym programie zmniejszenie zdolności każdego segmentu floty, co umożliwi osiągniecie celów. Tego rodzaju zmniejszenie zdolności jest zapewnione poprzez ustanowienie w każdym z państw członkowskich stałego systemu monitorowania odnawiania floty. System ten określa dla każdego segmentu floty stosunek wprowadzania i wycofywania, zapewniający sprowadzenie w danym okresie zdolności połowowej każdego typu statku do ustalonych poziomów". [tłumaczenie nieoficjalne]

4 Artykuł 3 rozporządzenia nr 1 w sprawie określenia systemu językowego Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej (Dz.U. 1958, 17, str. 385) stanowi:

„Dokumenty kierowane przez instytucję do państwa członkowskiego lub osoby podlegającej jurysdykcji państwa członkowskiego są sporządzane w języku tego państwa".

5 Artykuł 6 tego rozporządzenia przewiduje:

„Instytucje mogą określić szczegółowe zasady stosowania systemu językowego w swych regulaminach".

6 Artykuł 4 i 7 decyzji Rady z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającej warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji (Dz.U. L 184, str. 23) mają następujące brzmienie:

„Artykuł 4

Procedura zarządzania

1. Komisję wspomaga komitet zarządzający złożony z przedstawicieli państw członkowskich, któremu przewodniczy przedstawiciel Komisji.

2. Przedstawiciel Komisji przedstawia komitetowi propozycję działań, które należy podjąć. Komitet przedstawia swoją opinię o propozycji w czasie wyznaczonym przez przewodniczącego, zależnie od pilności sprawy. W przypadku decyzji, które Rada powinna przyjąć [wydaje] na wniosek Komisji, opinia zostaje podjęta większością [głosów] określoną w art. 205 ust. 2 traktatu. Głosy państw członkowskich w komitecie są ważone w sposób określony w tym artykule. Przewodniczący nie głosuje.

3. Komisja, bez uszczerbku dla art. 8, przyjmuje środki, które są stosowane natychmiast. Jeśli jednak środki te nie są zgodne z opinią komitetu, są one niezwłocznie przekazywane przez Komisję do wiadomości Rady. W takim przypadku Komisja może odroczyć zastosowanie środków, o których podjęła decyzję, na okres określony w każdym akcie podstawowym, ale który w żadnym przypadku nie przekracza trzech miesięcy od daty przekazania do wiadomości.

4. Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną, może podjąć inną decyzję w okresie przewidzianym w ust. 3.

[...]

Artykuł 7

1. Każdy komitet przyjmuje na wniosek przewodniczącego swój własny regulamin wewnętrzny, przygotowany na podstawie standardowego regulaminu wewnętrznego opublikowanego w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

W stopniu, w jakim to konieczne, istniejące komitety dostosują swój regulamin do standardowego.

[...]".

7 Wreszcie art. 3, 4 i 9 regulaminu wewnętrznego Komitetu ds. Rybołówstwa i Akwakultury, w brzmieniu obowiązującym w chwili zajścia okoliczności leżących u podstawy sporu, stanowią:

„Artykuł 3

Zawiadomienia o zwoływaniu posiedzeń, dzienny porządek obrad, jak i propozycje działań, co do których jest wnioskowana opinia [wnosi się o opinię] komitetu, jak i wszelkie inne dokumenty robocze, są przekazywane przez przewodniczącego przedstawicielom państw członkowskich wchodzącym w skład komitetu według procedury przewidzianej w art. 9 akapit [drugi].

Dokumenty te są doręczane stałym przedstawicielstwom państw członkowskich na co najmniej osiem dni przed datą posiedzenia [...].

Artykuł 4

W przypadku wniosku o opinie do projektu, do którego wprowadzono istotne zmiany lub projektu, którego przedmiot jest wpisany do dziennego porządku obrad, a który został przedłożony w trakcie posiedzenia lub w przypadku wpisania nowej pozycji do porządku dziennego, przewodniczący na wniosek przedstawiciela państwa członkowskiego przesuwa głosowanie na koniec posiedzenia. W przypadku szczególnych trudności przewodniczący przedłuża czas trwania posiedzenia do dnia następnego.

[...]

Artykuł 9

[...]

Pisma przeznaczone dla przedstawicieli państw członkowskich wchodzących w skład komitetu są doręczane stałym przedstawicielstwom; ich kopia jest doręczana bezpośrednio urzędnikowi wyznaczonemu w tym celu przez państwo członkowskie".

Okoliczności powstania sporu

8 Faksem z dnia 13 czerwca 2003 r. Komisja przekazała państwom członkowskim, w ich językach urzędowych, projekt rozporządzenia ustanawiającego przepisy wykonawcze do polityki w dziedzinie floty wspólnotowej, określonej w rozdziale

III rozporządzenia Rady (WE) nr 2371/2002. Projekt ten był po raz pierwszy przedmiotem obrad w ramach Komitetu ds. Rybołówstwa i Akwakultury (zwanego dalej „komitetem") na posiedzeniu w dniu 25 czerwca 2003 r.

9 W dniu 1 lipca 2003 r. Komisja zawiadomiła przedstawicieli państw członkowskich o zwołaniu posiedzenia komitetu w dniach 15 i 16 lipca 2003 r. Zawiadomienie to zostało zredagowane w języku francuskim, angielskim i niemieckim. Zgodnie z jego treścią projekt wymienionego wyżej rozporządzenia miał być przedmiotem obrad i głosowania na posiedzeniu w dniu 16 lipca 2003 r.

10 W dniu 7 lipca 2003 r. stały przedstawiciel Królestwa Hiszpanii przy Unii Europejskiej wystosował pismo do dyrektora generalnego Dyrekcji Generalnej Komisji (DG) ds. Rybołówstwa, w którym oświadczył, że Królestwo Hiszpanii nie uważa się za oficjalnie zawiadomione o zwołaniu tego posiedzenia, ponieważ zawiadomienie nie zostało wystosowane w języku hiszpańskim. W piśmie tym stały przedstawiciel domagał się potwierdzenia dostępności tłumaczenia ustnego, z języka hiszpańskiego i na język hiszpański, w trakcie wspomnianego posiedzenia.

11 Przedstawiony przez Komisję projekt rozporządzenia był przedmiotem obrad z udziałem delegacji hiszpańskiej na posiedzeniu komitetu w dniu 16 lipca 2003 r. W trakcie posiedzenia Komisja przedstawiła szereg zmian w projekcie i przekazała członkom komitetu dokument zawierający proponowane zmiany, zredagowany wyłącznie w języku angielskim.

12 W następstwie wspomnianego posiedzenia stały przedstawiciel Królestwa Hiszpanii wystosował do dyrektora generalnego DG ds. Rybołówstwa pismo datowane 17 lipca 2003 r. W piśmie tym powtórzył on po pierwsze swe obiekcje dotyczące języka, w którym zostało zredagowane zawiadomienie skierowane do Królestwa Hiszpanii (zob. pkt 10 powyżej), po drugie zaś wyraził swoje niezadowolenie co do

przedstawienia przez Komisję wyłącznie w języku angielskim istotnych zmian w pierwotnym projekcie doręczonym w języku hiszpańskim, ubolewając nad faktem, iż mimo zastrzeżeń delegacji hiszpańskiej, Komisja skłoniła komitet do głosowania w celu uzyskania jego opinii w tym przedmiocie. Stały przedstawiciel przywołał jednocześnie fakt, że delegacja hiszpańska wnosiła o włączenie jej sprzeciwu do protokołu z posiedzenia komitetu i zwróciła się do dyrektora generalnego o doręczenie kopii w celu sprawdzenia, czy wspomniany sprzeciw został właściwie zaprotokołowany.

13 W dniu 12 sierpnia 2003 r. Komisja wydała zaskarżone rozporządzenie. Jego motyw 13 stwierdza, że komitet nie wydał opinii na temat środków przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu w terminie ustanowionym przez jego przewodniczącego.

Postępowanie i żądania stron

14 Pismem, które wpłynęło do sekretariatu Trybunału w dniu 4 listopada 2003 r., Królestwo Hiszpanii wniosło niniejszą skargę. Skarga została zarejestrowana pod numerem C-464/03.

15 Postanowieniem z dnia 8 czerwca 2004 r. Trybunał przekazał sprawę Sądowi na podstawie decyzji Rady 2004/407/WE, Euratom z dnia 26 kwietnia 2004 r. zmieniającej art. 51 i 54 Protokołu w sprawie statutu Trybunału Sprawiedliwości (Dz.U. L 132, str. 5).

16 Na podstawie sprawozdania sędziego sprawozdawcy Sąd (piąta izba) zarządził otwarcie procedury ustnej oraz w ramach środków organizacji postępowania przewidzianych w art. 64 regulaminu Sądu Pierwszej Instancji wezwał Komisję do przedstawienia niektórych dokumentów. Komisja zastosowała się do wezwania w wyznaczonym terminie.

17 Królestwo Hiszpanii wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności zaskarżonego rozporządzenia;

— obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

18 Komisja wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie oczywistej niedopuszczalności czwartego zarzutu lub tytułem żądania ewentualnego jego oddalenie jako bezzasadnego.

— oddalanie skargi w pozostałym zakresie jako bezpodstawnej;

— obciążenie Królestwa Hiszpanii kosztami postępowania.

Co do prawa

19 Na poparcie skargi Królestwo Hiszpanii przywołuje pięć zarzutów opartych odpowiednio na naruszeniu istotnych wymogów proceduralnych na gruncie procedury legislacyjnej dotyczącej zaskarżonego rozporządzenia w zakresie systemu językowego Wspólnoty ustanowionego rozporządzeniem nr 1, naruszeniu zasady

hierarchii norm, w zakresie w jakim art. 7 ust. 1 zaskarżonego rozporządzenia narusza art. 13 rozporządzenia nr 2371/2002, naruszeniu wspomnianej zasady, w zakresie w jakim ten sam przepis zaskarżonego rozporządzenia narusza art. 11 ust. 5 rozporządzenia nr 2371/2002, naruszeniu zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań oraz na arbitralnym charakterze zaskarżonego rozporządzenia.

W przedmiocie zarzutu pierwszego, opartego na naruszeniu istotnych wymogów proceduralnych na gruncie procedury legislacyjnej dotyczącej zaskarżonego rozporządzenia

Argumenty stron

20 Królestwo Hiszpanii podnosi, że zgodnie z art. 3 rozporządzenia nr 1 i orzecznictwem (wyrok Trybunału z dnia 10 lutego 1998 r. w sprawie C-263/95 Niemcy przeciwko Komisji, Rec. str. I-441, pkt 32) dokumenty kierowane do państwa członkowskiego są sporządzane w języku urzędowym tego państwa, w terminie przewidzianym dla każdego komitetu zarządzającego.

21 Zaskarżone rozporządzenie jest zatem nieważne, ponieważ po pierwsze zawiadomienie o zwołaniu posiedzenia komitetu w dniach 15 i 16 lipca 2003 r. nie zostało skierowane do Królestwa Hiszpanii w języku hiszpańskim, a po drugie istotna poprawka przedstawiona w trakcie tego posiedzenia została zredagowana wyłącznie w języku angielskim.

22 Ponadto wbrew twierdzeniom Komisji zmiany zawarte w nowej wersji projektu przedstawionej na posiedzeniu w dniu 16 lipca 2003 r. nie były drobne, lecz istotne. Wyjaśnienia dostarczone przez Komisję w odpowiedzi na skargę w odniesieniu do tak technicznego rozporządzenia, zawierającego wzory matematyczne, są nie do

przyjęcia. Wprowadzone objaśnienia wzorów i wyjaśnienia rzutowały na ogół norm, które mogły być zrozumiane wyłącznie dla ich autora, lecz nie dla delegacji, które nie miały możliwości zapoznania się z dokumentem w trakcie posiedzenia technicznego, w spokoju i z uwagą konieczną w przypadku tego rodzaju rozporządzeń.

23 Odnosząc się do argumentu Komisji, jakoby tłumaczenia na wszystkie języki oficjalne dokumentów przedłożonych komitetowi powodowały opóźnienia, Królestwo Hiszpanii podkreśla, że skuteczność nie może dominować ponad gwarancjami prawnymi państw członkowskich.

24 Wreszcie w trakcie rozprawy Królestwo Hiszpanii dodało, że brak przedstawienia spornych zmian w języku hiszpańskim powinien był doprowadzić do przeniesienia głosowania nad omawianym projektem rozporządzenia na następne posiedzenie komitetu, zgodnie z wnioskiem Królestwa Hiszpanii zgłoszonym na posiedzeniu w dniu 16 lipca 2003 r.

25 Komisja odpiera, że w niniejszym przypadku nie doszło do naruszenia istotnych wymogów proceduralnych na gruncie procedury legislacyjnej dotyczącej zaskarżonego rozporządzenia, które mogłoby doprowadzić do stwierdzenia jego nieważności. Powołuje się ona w tym zakresie na orzecznictwo, zgodnie z którym nieprawidłowość proceduralna pociąga za sobą stwierdzenie nieważności aktu normatywnego w całości lub części, tylko jeżeli wykazane zostało, że akt ten mógłby mieć inną treść, jeżeli ta nieprawidłowość nie miałby miejsca (wyrok Trybunału z dnia 23 kwietnia 1986 r. w sprawie 150/84 Bernardi przeciwko Parlamentowi, Rec. str. 1375).

26 Komisja przypomina, odnosząc się po pierwsze do zawiadomienia o zwołaniu posiedzenia komitetu w dniach 15 i 16 lipca 2003 r., że komitet ten, jak i wszystkie inne komitety uczestniczące w procedurze legislacyjnej dotyczącej przepisów wykonawczych, działają w ramach uprawnień Komisji. Wobec faktu, że instytucja ta posługuje się trzema językami roboczymi, mianowicie francuskim, angielskim

i niemieckim, zdaniem Komisji jest uzasadnione, iż zawiadomienia o zwołaniu posiedzenia komitetu są sporządzane w tych trzech językach. Artykuł 3 rozporządzenia nr 1 przywołujący „dokumenty" kierowane przez instytucje do „państwa członkowskiego" nie ma zastosowania do stosunków Komisji z komitetami takimi jak dany komitet w niniejszej sprawie. W istocie bowiem zgodnie z art. 6 tego rozporządzenia Komisja może określić w opublikowanym przez nią standardowym regulaminie wewnętrznym, że zawiadomienia o zwołaniu posiedzeń komitetów winny być wysyłane w trzech wyżej wymienionych językach roboczych.

27 Komisja podnosi, że co do zasady państwa członkowskie nie napotkały na żadne problemy w związku z praktyką polegającą na wysyłaniu im zawiadomień o zwołaniu posiedzeń komitetów w trzech językach roboczych. W szczególności delegacja hiszpańska otrzymała zawiadomienia o zwołaniu posiedzenia komitetu w maju i czerwcu 2003 r. w tych trzech językach, nie zgłaszając zastrzeżeń. Co więcej, w następstwie spornego zawiadomienia delegacja ta brała udział w posiedzeniu w dniu 16 lipca 2003 r., uczestnicząc w obradach, jak i głosowaniu dotyczącym projektu spornego rozporządzenia, oraz wyrażając skutecznie swoje zdanie na temat projektu, zważywszy, że tłumaczenie ustne na hiszpański i z hiszpańskiego było zapewnione.

28 Komisja podnosi w tym względzie, że skuteczne zarządzanie posiedzeniami różnych komitetów wspomagających Komisję wymaga, by zawiadomienia o zwołaniu posiedzeń nie były regularnie tłumaczone na wszystkie języki oficjalne.

29 Odnosząc się po drugie do dokumentu przekazanego w trakcie posiedzenia komitetu w dniu 16 lipca 2003 r., Komisja przedstawia następujące uwagi. Na wstępnie przypomina ona, że projekt rozporządzenia poddany głosowaniu na posiedzeniu w dniu 16 lipca 2003 r. został przekazany Królestwu Hiszpanii, faksem w języku hiszpańskim w dniu 13 czerwca 2003 r., czego nie kwestionuje Królestwo Hiszpanii. Towarzyszące mu pismo przewodnie, zredagowane w języku angielskim, wskazywało państwom członkowskim, jego adresatom, że projekt spornego

rozporządzenia zostaje im przesłany w ich językach. Nie można zatem zdaniem Komisji porównywać okoliczności niniejszej sprawy z okolicznościami wymienionej wyżej w pkt 20 sprawy Niemcy przeciwko Komisji. We wspomnianej sprawie bowiem projekt aktu legislacyjnego w języku niemieckim, który miał być przedmiotem głosowania, nie został doręczony delegacji niemieckiej w terminie.

30 Następnie Komisja kwestionuje twierdzenie, jakoby dokument przedstawiony w trakcie posiedzenia w dniu 16 lipca 2003 r. zawierał istotne zmiany w projekcie spornego rozporządzenia. W opinii Komisji dokument ten wprowadzał jedynie dwie istotne poprawki, mianowicie zmianę dat przewidzianych w art. 6 oraz włączenie przypisów do załącznika I do projektu. Zmiany te, które w żaden sposób nie dotyczyły art. 7 projektu, zostały dokonane w celu uwzględnienia wniosków zgłoszonych przez państwa członkowskie i nie powodowały jakichkolwiek trudności w zrozumieniu. Pozostałe zmiany miały charakter czysto formalny, dotyczyły wyglądu tekstu, zmierzając do ulepszenia, objaśnienia i uproszczenia brzmienia pewnych przepisów, oraz były ponadto łatwe do zrozumienia.

31 Ich zrozumienie ułatwiał fakt, że zostały one odczytane i szczegółowo skomentowane w trakcie posiedzenia przez przedstawiciela Komisji. Delegacja hiszpańska miała możliwość śledzenia lektury i dostarczonych wyjaśnień w języku hiszpańskim, mając do swej dyspozycji, stosownie do jej wniosku, tłumaczenie ustne z języka hiszpańskiego i na język hiszpański.

32 Poza tym Komisja zwraca uwagę, że regularne tłumaczenie na wszystkie języki oficjalne dokumentów, które wprowadzają jedynie pomniejsze zmiany w tekście uprzednio przekazanym delegacjom, powodowałoby niemożliwe do zaakceptowania opóźnienia w pracach komitetu. Zdaniem Komisji przepisy rozporządzenia nr 1 nie mogą być interpretowane w sposób uniemożliwiający komitetom wykonywanie w stosowny sposób ich funkcji, powodując nieuzasadnione przeszkody.

33 Odnosząc się do zarzutu powołanego przez Królestwo Hiszpanii w trakcie rozprawy (zob. pkt 24 powyżej), Komisja podnosi, że winien on zostać odrzucony, jako wniesiony po terminie i tym samym niedopuszczalny.

Ocena Sądu

34 Zarzut niniejszy dzieli się na dwie części, oparte na dwóch różnych naruszeniach rozporządzenia nr 1. Po pierwsze, zawiadomienie o zwołaniu posiedzenia w dniach 15 i 16 lipca 2003 r. było zredagowane wyłącznie w języku angielskim, francuskim i niemieckim, a nie w języku hiszpańskim, a po drugie Komisja udostępniła w trakcie posiedzenia w dniu 16 lipca 2003 r. zmienioną wersję pierwotnego projektu rozporządzenia, sformułowaną wyłącznie w języku angielskim, odmawiając przesunięcia głosowania nad projektem na następne posiedzenie komitetu.

35 Należy wskazać, że zgodnie z orzecznictwem naruszenie rozporządzenia nr 1 stanowi uchybienie proceduralne mogące spowodować stwierdzenie nieważności ostatecznie wydanego aktu jedynie wówczas, gdy bez tego uchybienia procedura mogła doprowadzić do przyjęcia innego rozwiązania (zob. wyrok Trybunału z dnia 25 października 2005 r. w sprawach połączonych C-465/02 i C-466/02, Niemcy i Dania przeciwko Komisji, Zb.Orz. str. I-9115, zwany dalej „wyrokiem w sprawie Feta II", pkt 37 i przywołane tam orzecznictwo).

36 Należy stwierdzić w odniesieniu do pierwszej części niniejszego zarzutu, że w następstwie zawiadomienia o zwołaniu posiedzenia skierowanego przez Komisję do Królestwa Hiszpanii jego przedstawiciele uczestniczyli w posiedzeniu w dniach 15 i 16 lipca 2003 r. W tych okolicznościach nie sposób utrzymywać, że przy braku rzekomego naruszenia procedura legislacyjna dotycząca zaskarżonego rozporządzenia mogła w tym zakresie zakończyć się przyjęciem innego rozwiązania.

W istocie bowiem zawiadomienie o zwołaniu posiedzenia skierowane do Królestwa Hiszpanii w języku hiszpańskim również zakończyłoby się uczestnictwem jego przedstawicieli w posiedzeniu, tak jak stało się w wyniku spornego zawiadomienia. W konsekwencji pierwsza część pierwszego zarzutu winna zostać oddalona jako bezzasadna, bez potrzeby badania, w jakim języku należało sporządzić zawiadomienie o zwołaniu posiedzenia skierowane do Królestwa Hiszpanii.

37 Co do drugiej części niniejszego zarzutu należy przypomnieć, że projekt spornego rozporządzenia był przedmiotem obrad i został poddany głosowaniu w trakcie posiedzenia komitetu w dniu 16 lipca 2003 r. (zob. pkt 9 i 12 powyżej). Jak wynika z protokołu tego posiedzenia, przedstawionego przez Komisję na żądanie Sądu, na wstępie tego posiedzenia ustnie zaproponowała ona pewne zmiany w pierwotnym projekcie rozporządzenia i przekazała członkom komitetu zawierający zmiany dokument „w celu lepszego ich zrozumienia", zredagowany w języku angielskim. Większość zmian miała charakter czysto formalny lub była korektą błędów drukarskich, z wyjątkiem dwóch istotnych zmian, z których jedna dotyczyła wydłużenia okresu referencyjnego, do którego odnosił się art. 6 projektu z roku do trzech lat, a druga — wprowadzenia przypisów do załącznika I do projektu rozporządzenia zatytułowanego „Poziomy referencyjne dla poszczególnych państw członkowskich". Królestwo Hiszpanii wyraziło „wątpliwości co do procedury zaproponowanej przez Komisję" i domagając się przekazania „na piśmie zaproponowanych zmian również w języku hiszpańskim", naciskało na Komisję, aby przeniosła ona termin głosowania. Zostało ono poparte w tym zakresie przez Królestwo Belgii, Republikę Grecką, Republikę Włoską i Republikę Portugalską.

38 Ze wspomnianego protokołu wynika również, ze wszystkie zmiany zaproponowane przez Komisję zostały uważnie odczytane i szczegółowo wyjaśnione przez przedstawiciela Komisji. Po odczytaniu zmian Królestwo Hiszpanii, wspierane przez cztery wyżej wymienione państwa członkowskie, wycofało swe zastrzeżenia. Następnie po ustosunkowaniu się do zmienionego projektu rozporządzenia przez różne państwa członkowskie projekt został poddany pod głosowanie, nie uzyskując jednak kwalifikowanej większości wymaganej w celu wydania opinii komitetu. Posiedzenie zakończyło się odnotowaniem w protokole, że wynik głosowania jest jednoznaczny z „brakiem opinii" komitetu.

39 Biorąc pod uwagę te informacje, należy stwierdzić, czy, jak podnosi Królestwo Hiszpanii, brak przedstawienia w języku hiszpańskim zaproponowanych przez Komisję zmian projektu rozporządzenia w trakcie posiedzenia komitetu w dniu 16 lipca 2003 r., jak i odmowa przedstawiciela Komisji — przewodniczącego komitetu przełożenia głosowania nad projektem na następne posiedzenia komitetu, stanowią naruszenia proceduralne mogące powodować stwierdzenie nieważności zaskarżonego rozporządzenia.

40 Co do pierwszego zarzutu należy wskazać, że art. 3 i art. 9 akapit drugi regulaminu wewnętrznego komitetu (zob. pkt 7 powyżej) świadczy wystarczająco o woli zapewnienia państwom członkowskim czasu niezbędnego na analizę dokumentów dotyczących punktów porządku dziennego komitetu, który może być szczególnie złożony, wymagający licznych spotkań i dyskusji w ramach rozmaitych służb administracji, przeprowadzenia konsultacji z ekspertami różnych dziedzin lub dodatkowo konsultacji organizacji zawodowych. Nie należy zakładać, że wszystkie konsultowane osoby posiadają znajomość języka obcego pozwalającą na zrozumienie skomplikowanego tekstu. W konsekwencji należy interpretować wyżej wymienione przepisy w ten sposób, że sporne dokumenty winny zostać wysłane do każdego z państw członkowskich w ich języku urzędowym zgodnie z art. 3 rozporządzenia nr 1 (zob. podobnie przywołany w pkt 20 powyżej wyrok z dnia 10 lutego 1998 r. w sprawie Niemcy przeciwko Komisji, pkt 27 i 31, i opinia rzecznika generalnego D. Ruiza-Jaraba Colomera w tej sprawie, Rec. str. I-443, pkt 16). Tak w istocie stało się w niniejszej sprawie, ponieważ pierwotny projekt został przekazany w przepisanym terminie państwom członkowskim w ich językach urzędowych i był przedmiotem pierwszej analizy w trakcie posiedzenia komitetu w dniu 25 czerwca 2003 r.

41 Natomiast obowiązek ten nie istnieje w odniesieniu do projektów poprawek do dokumentów uprzednio przekazanych w toku procedury członkom komitetu, a przedstawionych w trakcie posiedzenia. W istocie żaden przepis regulaminu wewnętrznego komitetu nie przewiduje obowiązku przedłożenia tego rodzaju projektów na piśmie we wszystkich językach oficjalnych. Stąd też Komisja może przedstawić tego rodzaju projekty ustnie w trakcie posiedzenia komitetu. Bez uszczerbku dla przełożenia głosowania na koniec posiedzenia lub w razie szczególnych trudności przedłużenia posiedzenia do dnia następnego, zgodnie z art. 4 regulaminu wewnętrznego, możliwość ustnego przedstawienia poprawek

w trakcie posiedzenia komitetu istnieje nawet wówczas, gdy istotne zmiany zostały wprowadzone do projektu wpisanego do dziennego porządku obrad posiedzenia. Trudno pogodzić przedstawioną przez Królestwo Hiszpanii tezę, jakoby Komisja winna była przedłożyć projekt poprawek na piśmie we wszystkich językach oficjalnych, z przywołanymi wyżej przepisami regulaminu wewnętrznego, ponieważ przyjęcie tej tezy oznaczałoby w praktyce brak możliwości wniesienia do projektu istotnych poprawek w trakcie posiedzenia.

42 W niniejszej sprawie Sąd uznał, zgodnie z protokołem z posiedzenia komitetu w dniu 16 lipca 2003 r., że propozycja poprawek do pierwotnego projektu rozporządzenia, przedstawiona przez Komisję na początku posiedzenia, miała charakter ustny. Dokument przekazany przez Komisję w trakcie tego posiedzenia winien więc być traktowany jako ilustracja lub po prostu pomoc wizualna w celu „lepszego zrozumienia" poprawek przedstawionych ustnie przez Komisję. Stąd też jako że Komisja miała prawo wyłącznie ustne przedstawić swe propozycje, bez rozprowadzania jakichkolwiek dokumentów, nie można skutecznie powoływać się na fakt, że przekazany dokument był zredagowany jedynie w języku angielskim.

43 W tych okolicznościach Sąd uznał, że Komisja przedstawiając ustnie podczas danego posiedzenia propozycje zmian do pierwotnego projektu, nie naruszyła ani znajdujących zastosowanie przepisów, ani jak podnosi Królestwo Hiszpanii, „gwarancji prawnych" państw członkowskich, tym bardziej że na swój wniosek przedstawiciele Królestwa Hiszpanii mieli do swej dyspozycji tłumaczenie ustne na język hiszpański i z języka hiszpańskiego, a zatem mogli śledzić we własnym języku obrady i wyjaśnienia dostarczone przez Komisję w zakresie jej propozycji.

44 Co do drugiego zgłoszonego przez Królestwo Hiszpanii w trakcie rozprawy zarzutu, jakoby Komisja odmówiła przeniesienia głosowania nad projektem na następne posiedzenie komitetu, należy na wstępie zbadać jego dopuszczalność, kwestionowaną przez Komisję.

45 Zgodnie z art. 48 § 2 regulaminu Sądu nie można podnosić nowych zarzutów w toku postępowania, chyba że ich podstawą są okoliczności prawne i faktyczne ujawnione dopiero w toku postępowania.

46 Niemniej jednak zarzut stanowiący rozszerzenie zarzutu postawionego uprzednio, bezpośrednio lub w sposób dorozumiany w skardze wszczynającej postępowanie, który pozostaje z nim w ścisłym związku, należy uznać za dopuszczalny (wyroki Sądu z dnia 19 września 2000 r. w sprawie T-252/97 Dürbeck przeciwko Komisji, Rec. str. II-3031, pkt 39, i z dnia 30 września 2003 r. w sprawach połączonych T-346/02 i T-347/02 Cableuropa i in. przeciwko Komisji, Rec. str. II-4251, pkt 111).

47 Sąd uznał, że sytuacja taka ma miejsce w niniejszym przypadku. W istocie bowiem zarzut ten pozostaje w ścisłym związku z pierwszym zarzutem przywołanym w skardze i rozpoznanym powyżej, zgodnie z którym zaskarżone rozporządzenie, którego projekt był przedmiotem obrad na posiedzeniu komitetu w dniu 16 lipca 2003 r., jest nieważny z powodu istotnych zmian nieprzedłożonych w języku hiszpańskim, które zostały wniesione do rzeczonego projektu w trakcie tego posiedzenia. Innymi słowy zarzut ten należy rozumieć w ten sposób, że jeżeli Komisja nie była w stanie przekazać w trakcie posiedzenia proponowanych zmian również w języku hiszpańskim, winna była co najmniej przenieść głosowanie na inne posiedzenie, aby pozostawiać przedstawicielom Hiszpanii czas na analizę propozycji zredagowanych w języku innym niż urzędowy język ich państwa. Poza tym Królestwo Hiszpanii podniosło co do istoty ten sam zarzut w pkt 3 skargi, ujawniając, że Komisja skłoniła komitet do głosowania, mimo zastrzeżeń ze strony delegacji hiszpańskiej (zob. pkt 12 powyżej).

48 Niemniej jednak zarzut ten winien zostać oddalony jako bezzasadny. W istocie bowiem ani art. 4, ani żaden inny przepis regulaminu wewnętrznego komitetu nie przewiduje przesunięcia głosowania na inne posiedzenie, nawet jeżeli w jego trakcie posiedzenia do projektu zostają wprowadzone istotne zmiany. W takim przypadku

art. 4 przewiduje jedynie możliwość przesunięcia głosowania przez przewodniczącego na koniec posiedzenia. Jak to zostało wcześniej podniesione, sytuacja taka zaistniała w niniejszej sprawie, obrady jak i głosowanie nad spornym projektem były jedynym punktem dziennego porządku obrad komitetu w dniu 16 lipca 2003 r., a głosowanie miało miejsce na końcu tego posiedzenia.

49 W każdym razie nieprawidłowości, na które powołuje się Królestwo Hiszpanii w ramach drugiej części niniejszego zarzutu, nawet jeżeli udowodnione, nie powodują stwierdzenia nieważności zaskarżonego rozporządzenia. W istocie bowiem ze względu na fakt, że komitet nie zdołał przedstawić opinii w przedmiocie przepisów rozporządzenia, zostało ono wydane przez Komisję, która nie przekazała ich do wiadomości Rady, zgodnie z art. 30 ust. 2 rozporządzenia nr 2371/2002 i art. 4 ust. 3 decyzji 99/468. W konsekwencji podniesione nieprawidłowości nie mogły wywrzeć żadnego wpływu na ostatecznie wydane przepisy (zob. podobnie wyrok w sprawie Feta II, pkt 35 powyżej, pkt 38–40).

50 Powyższych uwag nie podważa przywołany w pkt 20 powyżej wyrok z dnia 10 lutego 1998 r. w sprawie Niemcy przeciwko Komisji, na który powołuje się Królestwo Hiszpanii. W wyroku tym Trybunał stwierdził nieważność zaskarżonej decyzji ze względu na fakt, że Komisja nie uwzględniła wniosku o przesunięcie głosowania, przedstawionego przez Republikę Federalną Niemiec, która otrzymała po terminie sporządzoną w jej języku urzędowym wersję projektu decyzji mającej być przedmiotem obrad w ramach danego komitetu (wyrok z dnia 10 lutego 1998 r. w sprawie Niemcy przeciwko Komisji, pkt 20 powyżej, pkt 26–32).

51 W niniejszej sprawie Królestwo Hiszpanii potwierdziło w trakcie rozprawy, że otrzymało pierwotny projekt spornego rozporządzenia w terminie i w jego języku urzędowym, co zostało odnotowane w protokole z rozprawy.

52 Poza tym inaczej niż w regulaminie wewnętrznym komitetu, art. 2 ust. 7 regulaminu wewnętrznego komitetu, którego dotyczył przywołany w pkt 20 powyżej wyrok z dnia 10 lutego 1998 r. w sprawie Niemcy przeciwko Komisji, przewidywał, że jeśli projekt przepisów, które mają być przedmiotem obrad, nie został wystosowany do państw członkowskich w terminie, to ten punkt porządku dziennego na wniosek państwa członkowskiego winien zostać przesunięty na posiedzenie następne (wyrok z dnia 10 lutego 1998 r. w sprawie Niemcy przeciwko Komisji, pkt 20 powyżej, pkt 17).

53 Wreszcie inaczej niż w okolicznościach niniejszej sprawy, w wyroku z dnia 10 lutego 1998 r., w sprawie Niemcy przeciwko Komisji, zaangażowany komitet wydał opinię, do której następnie zastosowała się Komisja [przywołany w pkt 20 powyżej wyrok z dnia 10 lutego 1998 r. w sprawie Niemcy przeciwko Komisji, pkt 32; zob. także ostatni motyw decyzji Komisji 95/204/WE z dnia 31 maja 1995 r. dotyczącej stosowania art. 20 ust. 2 dyrektywy Rady 89/106/EWG odnoszącej się do wyrobów budowlanych (Dz.U. L 129, str. 23), której nieważność stwierdził przywołany wyrok].

54 Z ogółu powyższych uwag wynika, że druga część pierwszego zarzutu jest bezzasadna i winna zostać oddalana, tak jak i pierwszy zarzut w całości.

W przedmiocie zarzutu drugiego, opartego na naruszeniu zasady hierarchii norm, w zakresie w jakim art. 7 ust. 1 zaskarżonego rozporządzenia narusza art. 13 rozporządzenia nr 2371/2002

Argumenty stron

55 Królestwo Hiszpanii przypomina, że art. 7 zaskarżonego rozporządzenia został ustanowiony w celu wykonania art. 13 rozporządzenia nr 2371/2002. Przepis ten odnosi się wyłącznie do wprowadzenia nowej zdolności połowowych do floty

rybackiej, czyniąc rozróżnienie na wprowadzenia korzystające lub nie z pomocy publicznej, wymagając jako jedynego warunku wycofania innej zdolności zgodnie z pewnymi zasadami szczególnymi. Nie wymaga on w żaden sposób, by zdolność połowowa wyrażona w tonażu floty rybackiej nie przekraczała wzoru powtórzonego w art. 7 ust. 1 zaskarżonego rozporządzenia. W konsekwencji do wykonania systemu wprowadzeń/wycofań przewidzianego w art. 13 rozporządzenia nr 2371/2002 nie jest w żaden sposób konieczne wymaganie od państw członkowskich przestrzegania tego wzoru.

56 Królestwo Hiszpanii dodaje, że art. 11 ust. 2 rozporządzenia nr 2371/2002, który stanowi o obowiązku nieprzekraczania poziomów odniesienia wyrażonych w GT i kW dla zdolności połowowej przewidzianych w art. 12 i art. 11 ust. 4 tego rozporządzenia wskazuje, że jedyne ograniczenia, jakie Rada nakłada na państwa członkowskie, to limity w zakresie poziomów odniesienia ustalonych przez Komisję dla każdego państwa członkowskiego. Natomiast art. 11 ust. 2 rozporządzenia nr 2371/2002 nie pozwala w żaden sposób ustalić ograniczeń określonych w art. 7 ust. 1 zaskarżonego rozporządzenia, mianowicie ograniczeń rzeczywistego poziomu zdolności połowowej floty wyrażonego w GT i kW, który ukazywałby rzeczywisty poziom zdolności połowowej floty aktualnie posiadanej przez każde państwo członkowskie.

57 W opinii Królestwa Hiszpanii poziomy odniesienia określone przez Komisję w wieloletnich programach orientacyjnych (zwanych dalej „WPO"), następujących po sobie od lat, są przestrzegane, o ile tylko państwa członkowskie zapewniają, że rzeczywisty poziom zdolności połowowej ich floty pozostaje mniejszy od poziomów odniesienia lub im równy. Tak dzieje się w przypadku Hiszpanii, której rzeczywisty poziom zdolności połowowej floty pozostawał od 1992 r. zawsze poniżej poziomów odniesienia. Z końcem 2003 r. różnica między rzeczywistym poziomem zdolności połowowej floty hiszpańskiej a stosowanym poziomem odniesienia mogła być szacowana na około 240 000 GT, liczbę znacznie wyższą od całości floty niektórych państw członkowskich, takich jak Niderlandy czy Irlandia, oraz 535 067 kW.

58 Zmniejszenie tego rodzaju jest wynikiem znacznego wysiłku ze strony Królestwa Hiszpanii i może być przypisane w części wycofaniom dokonanym z pomocą

państwa, a w pozostałym zakresie wycofaniom dokonanym bez jego pomocy, dzięki polityce prowadzonej w dziedzinie budowy statków. W ten sposób w granicach przedstawionych w punkcie powyżej zostało zwolnione bez pomocy państwa 90 000 GT i 182 660 kW.

59 Tym samym Królestwo Hiszpanii dysponuje w rejestrze floty wycofaniami dokonanymi bez pomocy państwa od 1997 r., które może uwzględnić w celu zastosowania się do przewidzianego w art. 13 ust. 1 lit. a) i b) rozporządzenia nr 2371/2002 obowiązku zrównoważenia wprowadzeń nowej zdolności połowowej do floty poprzez wycofanie zdolności przynajmniej jej równej, dokonane bez pomocy państwa. Zobowiązanie do nieprzekraczania rzeczywistego poziomu zdolności połowowej floty rybackiej istniejącej na dzień 1 stycznia 2003 r., przewidziane w art. 7 zaskarżonego rozporządzenia, pozbawia Królestwo Hiszpanii tej możliwości i naraża je na poniesienie szkody, zwłaszcza w porównaniu z innymi państwami członkowskimi, które nie spełniały obowiązku dostosowania się do poziomów odniesienia określonych przez Komisję w WPO.

60 Ponadto art. 7 zaskarżonego rozporządzenia pozbawiałby racji prawnej ustalone na mocy art. 4 tego rozporządzenia poziomy odniesienia dla każdego państwa członkowskiego, ponieważ na podstawie art. 7 Komisja ustala bez udziału Rady nowe bardziej restrykcyjne poziomy.

61 W konsekwencji Królestwo Hiszpanii twierdzi, że wraz z ustanowieniem art. 7 zaskarżonego rozporządzenia Komisja naruszyła zasadę hierarchii norm, która zgodnie z utrwalonym orzecznictwem wymaga, by przy stanowieniu przepisów wykonawczych do rozporządzeń podstawowych uprawniony organ wspólnotowy nie przekraczał uprawnień przyznanych mu na mocy tego rozporządzenia ani nie unikał ich wykonania (wyroki Trybunału z dnia 13 marca 1997 r. w sprawie C-103/96 Eridania Beghin-Say, Rec. str. I-1453, i z dnia 2 marca 1999 r. w sprawie C-179/97 Hiszpania przeciwko Komisji, Rec. str. I-1251).

62 Komisja podkreśla, że art. 7 zaskarżonego rozporządzenia ogranicza się do wyrażenia art. 11 i 13 rozporządzenia nr 2371/2002 w postaci wzoru w celu

ułatwienia koniecznych obliczeń właściwemu personelowi technicznemu każdej administracji krajowej. Wzór ten odzwierciedla zatem zobowiązania państw członkowskich do nieustannej dbałości, by ich zdolność połowowa pod względem tonażu (GT_t) była niższa od stanu z 1 stycznia 2003 r. lub mu równa (GT_{03}), zmniejszonego po pierwsze o całkowity tonaż statków wycofanych dzięki pomocy państwa, określony w art. 11 ust. 4 rozporządzenia nr 2371/2002 [$-GT_a$], a po drugie o 35% całkowitego tonażu statków powyżej 100 GT wprowadzonych do floty z pomocą państwa z art. 13 ust. 1 lit. b) ppkt ii) wspomnianego rozporządzenia [$-0{,}35\ GT_{100}$] i powiększonego po pierwsze o zwiększenie łącznego tonażu dopuszczonego na podstawie art. 11 ust. 5 tego rozporządzenia [$+GT_s$], a po drugie o zmianę wynikającą z ponownego pomiaru floty [$+\Delta$ (GT – GRT)].

63 Komisja twierdzi, że wprowadzając z dniem 1 stycznia 2003 r. system równoważenia wprowadzeń i wycofań floty ustanowiony art. 13 rozporządzenia nr 2371/2002, Rada ograniczyła rzeczywiste poziomy zdolności połowowej floty, co argumentacja Królestwa Hiszpanii zdaje się pomijać. Ograniczenie to pozostaje niezależne od obowiązku nieprzekraczania poziomów odniesienia przewidzianych w art. 11 ust. 2 rozporządzenia nr 2371/2002, które prowadzi również do ograniczenia rzeczywistego poziomu zdolności połowowej floty każdego państwa członkowskiego.

64 Odnosząc się do argumentu Królestwa Hiszpanii jakoby art. 7 zaskarżonego rozporządzenia uniemożliwiał uwzględnienie w celu zrównoważenia nowych wprowadzeń obniżenia stanu hiszpańskiej floty rybackiej, dokonanego bez pomocy państwa, a realizowanego od 1997 r., Komisja odpiera, że sformułowanie „od dnia 1 stycznia 2003 r.", zawarte w art. 13 rozporządzenia nr 2371/2002, stosuje się tak do wprowadzania do floty nowej zdolności połowowej, jak i do wynikającego stąd obowiązku wycofywania. Stąd to art. 13 nie pozwala na uwzględnienie wycofywania zdolności połowowej dokonane przez tą datą.

65 Twierdzenia Królestwa Hiszpanii nie mają zatem żadnego związku z art. 7 zaskarżonego rozporządzenia i pomijają art. 13 rozporządzenia nr 2371/2002.

W istocie twierdzenia te dotyczą systemu zatwierdzonego przez Radę, który wbrew zapewnieniom Królestwa Hiszpanii nie ustanowił żadnego związku pomiędzy realizacją lub jej brakiem przez państwo członkowskie celów czwartego WPO i zobowiązaniami wynikającymi przywołanego art. 13. Królestwo Hiszpanii nie zaskarżyło w odpowiednim czasie rozporządzenia nr 2371/2002 ustanawiającego wspomniany system.

Ocena Sądu

66 Należy przypomnieć, że zgodnie z zasadą hierarchii norm rozporządzenie wykonawcze nie może naruszać przepisów zawartych w akcie, którego jest ono wykonaniem (wyrok Trybunału z dnia 10 marca 1971 r. w sprawie 38/70 Deutsche Tradax, Rec. str. 145, pkt 10 i przywołany w pkt 61 powyżej wyrok z dnia 10 lutego 1998 r. w sprawie Hiszpania przeciwko Komisji, pkt 20; wyrok Sądu z dnia 27 października 1994 r. w sprawieT-64/92 Chavane de Dalmassy i in. przeciwko Komisji, RecFP str. I-A-227 i II-723, pkt 52). Należy zatem zbadać, czy art. 7 ust. 1 zaskarżonego rozporządzenia jest zgodny z art. 13 rozporządzenia nr 2371/2002, w stosunku do którego jest on przepisem wykonawczym.

67 Z pism procesowych stron postępowania wynika, że różnią się one w wykładni tego przepisu. Zdaniem Komisji sformułowanie „od 1 stycznia 2003 r.". z art. 13 ust. 1 odnosi się tak do wprowadzeń do floty rybackiej, jak i do równoważących je wycofań, w ten sposób że jedynie wycofania dokonane począwszy od tej daty mogą być uwzględnione. W opinii Królestwo Hiszpanii natomiast każde wycofanie zdolności połowowej z floty rybackiej państwa członkowskiego, w tym wycofania sprzed dnia 1 stycznia 2003 r. może równoważyć wprowadzenie do tej floty dokonane po tej dacie. Tym samym zgodnie z taką wykładnią jedynym ograniczeniem nałożonym przez rozporządzenie nr 2371/2002 na floty państw członkowskich jest ograniczenie z art. 11 ust. 2 tego rozporządzenia, mianowicie poziomy odniesienia ustalone przez Komisję dla każdego z państw członkowskich na podstawie art. 12 ust. 1 tego rozporządzenia.

68 Należy stwierdzić, że wykładnia nadana przez Komisję art. 13 ust. 1 rozporządzenia nr 2371/2002 jest zgodna z art. 7 ust. 1 zaskarżonego rozporządzenia. W istocie bowiem państwo członkowskie nie może zastosować się do wzoru matematycznego zawartego w art. 7 ust. 1 zaskarżonego rozporządzenia inaczej jak zapewniając, że dokonane do dnia 1 stycznia 2003 r. wprowadzenia nowej zdolności do floty są równoważone przez wycofywanie zdolności przynajmniej równej dokonane również po tej dacie. W konsekwencji aby ustalić zasadność niniejszego zarzutu, należy sprawdzić, czy wykładnia art. 13 rozporządzenia nr 2371/2002 zaproponowana przez Komisję jest prawidłowa.

69 Z poniższych powodów Sąd uznał, że w istocie ma to miejsce w niniejszym przypadku.

70 Po pierwsze, sama logika systemu równoważenia wprowadzeń do floty rybackiej przez odpowiadające im wycofania wymaga koniecznie uwzględnienia wprowadzeń i wycofań począwszy od jednej i tej samej daty. Możliwość zrównoważenia nowych wprowadzeń wycofaniami dokonanymi przed tą datą może prowadzić do podwójnych potrąceń, w którym to przypadku zachodzi możliwość, że uprzednie wycofania mogły być zrównoważone innymi, również wcześniejszymi wprowadzeniami. Wykładnia art. 13 rozporządzenia nr 2371/2002 dokonana przez Królestwo Hiszpanii, wedle której wprowadzenia nowych zdolności do floty rybackiej mogą być równoważone nie tylko przez nowe wycofania, ale również przez wycofania dokonane od 1997 r. i niezrównoważone przez odpowiadające im wprowadzenia, nie podważa tej logiki, ale zmierza w rzeczywistości do przesunięcia daty, od której bilans wprowadzeń i wycofań winien być ustalany, przesuwając ją na rok 1997. Jak słusznie podnosi Komisja, tego rodzaju wykładnia nie znajduje żadnej podstawy w art. 13 ust. 1 rozporządzenia nr 2371/2002, który wymaga ustanowienia bilansu wprowadzeń i wycofań od dnia 1 stycznia 2003 r.

71 Po drugie, jasno wynika z motywu 12 rozporządzenia nr 2371/2002, że „krajowy system wprowadzania/wycofywania" figuruje pośród szczególnych środków umożliwiających osiągnięcie celu zmniejszenia wspólnotowej floty rybackiej, do których należy również ustalenie nieprzekraczalnych poziomów odniesienia zdolności

połowowej. Wykładnia art. 13 rozporządzenia nr 2371/2002, zgodnie z którą państwo członkowskie może zrównoważyć dokonane po dniu 1 stycznia 2003 r. wprowadzenia statków do floty rybackiej niepotrąconymi wycofaniami dokonanymi przed tą datą, pozostaje w sprzeczności z tym celem. W istocie wykładnia taka dopuszcza, by państwo członkowskie zwiększało w ramach krajowego systemu wprowadzeń i wycofań zdolność połowową swej floty rybackiej w stosunku do istniejącej w dniu 1 stycznia 2003 r., uniemożliwiając tym samym osiągnięcie celów wyrażonych w rozporządzeniu nr 2371/2002 polegających na ogólnym zmniejszeniu wspólnotowej floty rybackiej.

72 Po trzecie, odwołanie w art. 13 ust. 1 rozporządzenia nr 2371/2002 do „uprzednich" wycofań, które należy uwzględnić nie oznacza w żaden sposób, że wycofania te mogą pochodzić sprzed dnia 1 stycznia 2003 r. Sformułowanie to zmierza jedynie do wyłączenia możliwości zrównoważenia wprowadzenia następującym po nim wycofaniem. Tego rodzaju możliwość, niewykluczona w systemie zwykłego równoważenia wprowadzeń i wycofań, pozostaje w sprzeczności z celem zmniejszenia wspólnotowej floty rybackiej, ponieważ oznaczałaby jej tymczasowe zwiększenie, tak długo jak wycofanie podlegające zrównoważeniu uprzednim wprowadzeniem nie zostałoby jeszcze dokonane. Co więcej, tego rodzaju możliwość może być źródłem wielu praktycznych problemów, w szczególności w przypadku gdy przyszłe wycofanie, zaplanowane jako zrównoważenie już dokonanego wprowadzenia, nie dojdzie do skutku.

73 Po czwarte, wykładnia art. 13 rozporządzenia nr 2371/2002, za którą opowiada się Komisja, znajduje potwierdzenia w rozporządzeniu Rady (WE) nr 1242/2004 z dnia 28 czerwca 2004 r. udzielającym nowym państwom członkowskim zwolnienia od niektórych przepisów rozporządzenia (WE) nr 2371/2002 dotyczącego poziomów odniesienia dla flot rybackich (Dz.U. L 236, str. 1). W rozporządzeniu nr 1242/2004 odstąpiono bowiem od określenia poziomów odniesienia dla zainteresowanych państw członkowskich, uznając, że tego rodzaju ustalenie jest zbędne, ponieważ utrzymanie zdolności połowowej floty rybackiej tych państw na poziomie z chwili ich przystąpienia, tj. z dnia 1 maja 2004 r., jest w pełni zagwarantowane przez system wprowadzeń i wycofań przewidziany w art. 13 rozporządzenia nr 2371/2002 (zob. motywy 2, 3 i 4 rozporządzenia nr 1242/2004). Jeżeli zgodnie z twierdzeniami Królestwa Hiszpanii, jedynym ograniczeniem nałożonym na państwa członkowskie

rozporządzeniem nr 2371/2002 jest limit dotyczący poziomów odniesienia w rozporządzeniu nr 1242/2004 należy również ustalić poziomy odniesienia, dla nowych państw członkowskich. Ewolucja ta zdaje się zatem potwierdzać stanowisko Komisji, zgodnie z którym poziomy odniesienia mają rzeczywistą wartość wyłącznie dla państw członkowskich, które je przekroczyły w dniu 1 stycznia 2003 r. i staną się zbędne, w momencie kiedy wszystkie państwa członkowskie będą ich przestrzegać.

74 Po piąte, wykładnia spornego przepisu, za którą opowiada się Komisja znajduje potwierdzenie w pracach przygotowawczych do rozporządzenia nr 2371/2002. Z dokumentu prezydencji Rady nr 15414/02 z dnia 12 grudnia 2002 r., który stanowi syntezę stanowisk różnych delegacji krajowych co do projektu rozporządzenia nr 2371/2002 i który został udostępniony do powszechnego wglądu w ramach rejestrów dokumentów tej instytucji, wynika bowiem, że sześć państw członkowskich, mianowicie Republika Grecka, Królestwo Hiszpanii, Republika Francuska, Republika Finlandii, Republika Włoska i Republika Portugalska, oświadczyło, że winno wynikać jasno z art. 12 projektu (obecnie art. 13 rozporządzenia nr 2371/2002), że jego celem jest uniknięcie przekraczania poziomów odniesienia. Sąd zarządził w trakcie rozprawy włączenie tego dokumentu do akt sprawy, po doręczeniu stronom jego kopii w języku postępowania i wezwaniu ich do przedstawienia ewentualnych uwag, co zostało odnotowane w protokole z rozprawy. Królestwo Hiszpanii nie przedstawiło żadnych uwag do wspomnianego pisma.

75 Podobnie Parlament Europejski zawarł w rezolucji legislacyjnej dotyczącej tego samego projektu {rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego w przedmiocie projektu rozporządzenia Rady w sprawie ochrony i zrównoważonej eksploatacji zasobów rybołówstwa w ramach wspólnej polityki rybołówstwa [COM(2002) 185 — C5-0313/2002 — 2002/0114(CNS) (Dz.U. 2004, C 27 E, str. 112)]} poprawkę nr 42 zmierzającą do zastąpienia sformułowania „całkowita zdolność połowowa wprowadzona do floty nie przekracza nigdy całkowitej wycofanej zdolności połowowej floty", zawartego w projekcie rozporządzenia przedłożonego przez Komisję Radzie, sformułowaniem „poziomy odniesienia nie są przekraczane". Należy zatem stwierdzić, że poprawki te nie zostały utrzymane przez Radę w ostatecznie przyjętej wersji art. 13 rozporządzenia nr 2371/2002.

76 Odnosząc się do argumentu Królestwa Hiszpanii, jakoby państwa członkowskie w pełni respektujące poziomy odniesienia ponosiły sankcje w ramach transformacji zdolności ich floty rybackiej istniejącej w dniu 1 stycznia 2003 r. do poziomu, który nie może być odtąd przekraczany, należy stwierdzić w świetle powyższych uwag, że skutek ten wynika bezpośrednio z art. 13 rozporządzenia nr 2371/2002. Jak słusznie podnosi Komisja, Królestwo Hiszpanii ani nie zaskarżyło we właściwym czasie tego przepisu, ani nie podniosło przed Sądem zarzutu jego niezgodności z prawem.

77 Wynika stąd, że wbrew twierdzeniom Królestwa Hiszpanii, przepis art. 7 ust. 1 zaskarżonego rozporządzenia nie narusza art. 13 rozporządzenia nr 2371/2002. Tym samym zarzut drugi należy oddalić jako bezzasadny.

W przedmiocie zarzutu trzeciego, opartego na naruszeniu zasady hierarchii norm, w zakresie w jakim art. 7 ust. 1 zaskarżonego rozporządzenia narusza przepisy art. 11 rozporządzenia nr 2371/2002

Argumenty stron

78 Królestwo Hiszpanii podnosi, że art. 11 ust. 5 rozporządzenia nr 2371/2002 wyraźnie upoważnia państwa członkowskie do nieuwzględniania, w celu określenia bilansu wprowadzań i wycofań, do którego odnosi się art. 13 tego rozporządzenia, zwiększenia tonażu statków rybackich mających pięć lub więcej lat i wynikającego z modernizacji pokładu w celu ulepszenia bezpieczeństwa na statku, warunków pracy, higieny oraz jakości produktu. Pośród innych elementów, które winny zostać uwzględnione w celu określenia zdolności połowowej floty rybackiej państwa członkowskiego pod względem tonażu, art. 7 ust. 1 zaskarżonego rozporządzenia

wymienia czynnik GT_s, który odpowiada omawianemu zwiększeniu. W konsekwencji włączając ten czynnik, który winian być wykluczony na podstawie art. 11 ust. 5 rozporządzenia nr 2371/2002, art. 7 zaskarżonego rozporządzenia narusza zasadę hierarchii norm, jak również orzecznictwo Trybunału przywołane w pkt 61 powyżej.

79 Komisja zwraca uwagę, że niniejszy zarzut wskazuje, iż Królestwo Hiszpanii nie uchwyciło zakresu art. 7 ust. 1 zaskarżonego rozporządzenia. Zdaniem Komisji, jeżeli czynnik GT_s nie zostałby włączony do wzoru matematycznego określonego tym przepisem, zwiększenie tonażu z powodu modernizacji musiałoby zostać zrównoważone przez odpowiadające mu wycofanie zdolności połowowej z floty. Miałoby to skutek przeciwny do poszukiwanego w art. 11 ust. 5 rozporządzenia nr 2371/2002. Włączenie czynnika GT_s, poprzedzonego znakiem dodawania, do wzoru z art. 7 ust. 1 zaskarżonego rozporządzenia było zatem konieczne. Przepis ten wyraża jedynie w formie wzoru matematycznego brak uwzględnienia zwiększenia zdolności połowowej w wyniku modernizacji statków przewidzianej w art. 11 ust. 5 rozporządzenia nr 2371/2002.

Ocena Sądu

80 Jak słusznie podnosi Komisja, niniejszy zarzut opiera się na błędnym rozumieniu wyniku wzoru matematycznego ujętego w art. 7 ust. 1 zaskarżonego rozporządzenia. W istocie bowiem w celu zastosowania się do tego wzoru każde państwo członkowskie zapewnia, że zdolność połowowa jego floty pod względem tonażu (GT_t) pozostaje stale niższa lub równa zdolności połowowej z dnia 1 stycznia 2003 r. (GT_{03}).

81 Modernizacja statków rybackich ujęta w art. 11 ust. 5 rozporządzenia nr 2371/2002 powoduje zwiększenie zdolności połowowej floty (GT_s), co sprawia, że rzeczywista

zdolność połowowa (GT_t) staje się przez dodanie tego zwiększenia wyższa od istniejącej w dniu 1 stycznia 2003 r. (GT_{03}). Aby utrzymać równowagę, wzór ujęty w art. 7 ust. 1 zaskarżonego rozporządzenia przewiduje porównanie czynnika GT_t i czynnika GT_{03} zwiększonego o czynnik GT_s ($GT_{03} + GT_s$).

82 Z powyższego wynika, że wbrew twierdzeniom Królestwa Hiszpanii zobowiązanie wynikające z art. 11 ust. 5 rozporządzenia nr 2371/2002 do nieuwzględniania zwiększenia zdolności połowowej przewidziane tym przepisem wymaga zsumowania współczynników GT_s i GT_{03} zgodnie ze wzorem przewidzianym w art. 7 ust. 1 zaskarżonego rozporządzenia. W przeciwnym wypadku przepis art. 11 ust. 5 rozporządzenia 2371/2002 zostałby naruszony, skoro zainteresowane państwo członkowskie byłoby zobowiązane w takich okolicznościach do wycofania z floty rybackiej zdolności połowowej przynajmniej równej zwiększeniu zdolności wynikającemu z modernizacji, aby zmniejszyć zdolność (GT_t), nie przekraczając zdolności istniejącej w dniu 1 stycznia 2003 r. (GT_{03}).

83 Z powyższych uwag wynika, że niniejszy zarzut należy oddalić jako bezzasadny.

W przedmiocie zarzutu czwartego, opartego na naruszeniu zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań

Argumenty stron

84 Królestwo Hiszpanii powołuje się na naruszenie zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań wynikające z faktu, że zaskarżone rozporządzenie obowiązuje z mocą wsteczną, mianowicie od dnia 1 stycznia 2003 r., co może spowodować szkodę po

stronie zainteresowanych. W replice Królestwo Hiszpanii precyzuje, że szkoda po stronie zainteresowanych wynikała z wprowadzenia zaskarżonym rozporządzeniem nowego ograniczenia rzeczywistego poziomu zdolności połowowej floty rybackiej, nieprzewidzianego w rozporządzeniu nr 2371/2002. W tych okolicznościach Królestwo Hiszpanii ocenia, że argument jakoby retroaktywny skutek zaskarżonego rozporządzenia był uzasadniony, ponieważ ogranicza się ono wyłącznie do określenia szczegółowych sposobów stosowania rozporządzenia nr 2371/2002 obowiązującego od dnia 1 stycznia 2003 r., nie może być przyjęty, ponieważ ewentualni zainteresowani nie mogliby przewidzieć nowych ograniczeń, jakie zamierzała wprowadzić Komisja.

85 Komisja utrzymuje przede wszystkim, że zarzut ten jest w oczywisty sposób niedopuszczalny, ponieważ pozostaje w sprzeczności z art. 38 ust. 1 lit. c) regulaminu postępowania Trybunału Sprawiedliwości i odnoszącego się do niego orzecznictwa. W opinii Komisji istotne okoliczności faktyczne i prawne, na których zarzut ten się opiera, nie wynikają w żaden sposób ze skargi, w której Królestwo Hiszpanii powołało się jedynie na czysto hipotetyczną szkodę po stronie zainteresowanych, wynikającą z retroaktywnego skutku zaskarżonego rozporządzenia, jasno ich nie identyfikując, ani nie wyjaśniając charakteru, ani źródła szkody, jaką ponieśli.

86 Tytułem zarzutu ewentualnego Komisja podnosi, że niniejszy zarzut jest bezzasadny. W opinii Komisji orzecznictwo dopuszcza, tytułem wyjątku skuteczność aktów wspólnotowych z datą wcześniejszą niż data publikacji, o ile tylko wymaga tego cel aktu, a ochrona uzasadnionych oczekiwań zainteresowanych podmiotów jest starannie przestrzegana (wyroki Trybunału z dnia 25 stycznia 1979 r. w sprawie 98/78 Racke, Rec. str. 69, pkt 20, oraz w sprawie 99/78 Weingut Decker, Rec. str. 101, pkt 8; z dnia 9 stycznia 1990 r. w sprawie C-377/88 SAFA, Rec. str. I-1, pkt 13; z dnia 11 lipca 1991 r. w sprawie C-368/89 Crispoltoni, Rec. str. I-3695, pkt 17; z dnia 20 listopada 1997 r. C-244/95 Moskof, Rec. str. I-6441, pkt 77, oraz z dnia 22 listopada 2001 r. w sprawie C-110/97, Niderlandy przeciwko Radzie, Rec. str. I-8763, pkt 151). W niniejszym przypadku, gdzie wyłącznym celem zaskarżonego rozporządzenia jest określenie szczegółowych sposobów stosowania obowiązków nałożonych rozporządzeniem nr 2371/2002, bez wprowadzania żadnych nowych elementów, datą obowiązywania zaskarżonego rozporządzenia może być wyłącznie data wejścia w życie rozporządzenia nr 2371/2002, mianowicie dzień 1 stycznia 2003 r.

87 Komisja zwraca uwagę, że argument Królestwa Hiszpanii, zgodnie z którym zaskarżone rozporządzenie miało stanowić o instrumentach nieprzewidzianych rozporządzeniem nr 2371/2002, jest oparty na błędnym założeniu, ponieważ rzekome nowe ograniczenie wprowadzone zaskarżonym rozporządzeniem w odniesieniu do rzeczywistego poziomu zdolności połowowej floty rybackiej jest niczym innym jak tylko zwykłym zastosowaniem systemu wprowadzeń i wycofań przewidzianym w art. 13 rozporządzenia nr 2371/2002, jak wyjaśniła Komisja w odpowiedzi na drugi zarzut.

Ocena Sądu

88 Artykuł 38 ust. 1 lit. c) regulaminu Sądu przewiduje, że każda skarga wszczynająca postępowanie w instancji winna określać przedmiot sporu oraz zwięzłe przedstawienie stawianych zarzutów. Przepis ten został sformułowany w identyczny sposób jak art. 44 ust. 1 lit. c) regulaminu postępowania Sądu. Oba przepisy powtarzają jedynie wymóg ustanowiony w art. 21 statutu Trybunału Sprawiedliwości, który znajduje zastosowanie niezależnie od tego, czy skargę wnosi się do Trybunału, czy do Sądu (wyrok Trybunału z dnia 18 lipca 2006 r. w sprawie C-214/05 P Rossi przeciwko OHIM, Zb.Orz. str. I-7057, pkt 36).

89 Z przywołanych wyżej przepisów wynika, że istotne okoliczności faktyczne i prawne, na których opiera się skarga, winny wynikać w sposób spójny i zrozumiały z treści samej skargi oraz że winny być wskazane w sposób wystarczająco jasny i precyzyjny, aby umożliwić stronie pozwanej przygotowanie obrony, a sędziemu wspólnotowemu sprawowanie kontroli (wyroki Trybunału z dnia 9 stycznia 2003 r. w sprawie C-178/00 Włochy przeciwko Komisji, Rec. str. I-303, pkt 6, oraz z dnia 14 października 2004 r. w sprawie C-55/03 Komisja przeciwko Hiszpanii, Zb.Orz. str. I-303, pkt 23). Powołanie się jedynie na rzekome naruszenie zasady prawa wspólnotowego, bez wskazania okoliczności faktycznych i prawnych, na których twierdzenie to się opiera, nie spełnia tego wymogu (zob. podobnie wyrok Trybunału z dnia 15 września 2005 r. w sprawie C-199/03 Irlandia przeciwko Komisji, Zb.Orz. str. I-8027, pkt 51).

90 W niniejszej sprawie Królestwo Hiszpanii ograniczyło się do stwierdzenia w skardze, że wyznaczenie wejścia w życie zaskarżonego rozporządzenia na dzień 1 stycznia 2003 r. stanowi naruszenie zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań, ponieważ mogło spowodować szkodę po stronie zainteresowanych, nie wskazując niemniej jednak okoliczności faktycznych i prawnych pozwalających na określenie po pierwsze prawdopodobnej szkody, na którą się powołuje, a po drugie zainteresowanych, których szkoda dotyczy. W tych okolicznościach, jak słusznie utrzymuje Komisja, niniejszy zarzut nie spełnia wymogów ustanowionych wymienianymi wyżej przepisami regulaminów postępowania Trybunału i Sądu i winien zostać oddalony jako niedopuszczalny.

91 W każdym razie argumentacja powołana przez Królestwo Hiszpanii w replice na poparcie dopuszczalności niniejszego zarzutu zgodnie, z którą szkoda poniesiona przez zainteresowanych wynikała z wprowadzenia do zaskarżonego rozporządzenia nowego ograniczenia floty rybackiej państw członkowskich, nieprzewidzianego w rozporządzeniu nr 2371/2002, jest jedynie powtórzeniem argumentów przedstawionych w ramach drugiego zarzutu opartego na naruszeniu zasady hierarchii norm. Jak zostało uprzednio podniesione, zarzut ten jest bezzasadny i winien zostać oddalony.

92 Ponadto, jako że system wprowadzeń i wycofań w ramach floty rybackiej ustanowiony art. 13 rozporządzenia nr 2371/2002 wszedł w życie w dniu 1 stycznia 2003 r., stosowanie zaskarżonego rozporządzenia, począwszy od tej samej daty, nie narusza, wbrew twierdzeniom Królestwa Hiszpanii, uzasadnionych interesów zainteresowanych.

93 Z ogółu powyższych uwag wynika, że zarzut ten należy oddalić.

W przedmiocie zarzutu piątego, opartego na arbitralnym charakterze zaskarżonego rozporządzenia

Argumenty stron

94 Królestwo Hiszpanii utrzymuje, że art. 6 zaskarżonego rozporządzenia nie uwzględnia wycofania statków w okresie od 1 stycznia 2000 r. do 31 grudnia 2002 r. wprowadzając ograniczenie nieistniejące w rozporządzeniu nr 2371/2002. W opinii Królestwa Hiszpanii poziomy odniesienia, tak jak WPO, dotyczą roku 1997. Co więcej, ze sformułowania „wyrównywane jest przez uprzednie wycofanie bez pomocy publicznej", użytego w art. 13 ust. 1 lit. a) i b) rozporządzenia nr 2371/2002, wynika, że nie istniały żadne ograniczenia czasowe w zakresie uwzględniania dokonanych wycofań. W konsekwencji ograniczenie wprowadzone zaskarżonym rozporządzeniem ma charakter arbitralny.

95 Królestwo Hiszpanii uważa, że poziomy odniesienia zastosowane w stosunku do niego na mocy zaskarżonego rozporządzenia są niedopuszczalne, ponieważ Komisja wprowadziła do tego rozporządzenia nowy przepis, który uczynił bezużytecznym poziom odniesienia jako instrument zarządzania flotą i poddał Królestwo Hiszpanii sankcji zmniejszenia zdolności o 240 000 GT, podczas gdy pokaźne zwiększenie tonażu zostało przyznane Niderlandom, Irlandii i Zjednoczonemu Królestwu.

96 Metoda przyjęta przez Komisję narusza w sposób arbitralny uzasadnione interesy Królestwa Hiszpanii, myląc pojęcia poziomu odniesienia i rzeczywistego poziomu zdolności połowowej floty. Szeroki zakres uznania Komisji w ramach oceny złożonych sytuacji gospodarczych nie zwalnia jej z obowiązku przestrzegania rozporządzeń własnych i Rady oraz nie uzasadnia ani zawężającej wykładni uprawnień nabytych przez Królestwo Hiszpanii w drodze realizacji celów czwartego

WPO, ani ujednolicenia jego sytuacji z państwami członkowskimi, które nie osiągnęły swych celów poprzez traktowanie ich w ten sam sposób w zakresie wycofań, co jest nie do przyjęcia.

97 Komisja podkreśla, że art. 6 zaskarżonego rozporządzenia stanowi wyjątek od art. 13 rozporządzenia nr 2371/2002, który nie przewiduje przepisów przejściowych i który co do zasady zakazuje od dnia 1 stycznia 2003 r. wszelkich wprowadzeń statków do floty rybackiej, którym nie odpowiada wycofanie jednostek o przynajmniej równej im zdolności połowowej. Artykuł 6 zapewnia jedynie przejście z dawnego systemu wprowadzeń i wycofań do nowego systemu poprzez uwzględnienie udzielonych uprzednio przez państwo członkowskie zezwoleń administracyjnych na budowę statków. Tym samym art. 6 chroni prawo posiadaczy zezwoleń udzielonych pomiędzy dniem 1 stycznia 2000 r. a dniem 31 grudnia 2002 r. do wprowadzenia bez uprzedniego wycofania równoważnej zdolności nowego statku do floty rybackiej danego państwa członkowskiego. Przepis ten chroni zatem uzasadnione oczekiwania armatorów, który uzyskali zezwolenie na budowę.

98 Uwzględnienie zezwoleń udzielonych w ograniczonym okresie czasu jest uzasadnione wyjątkowym charakterem art. 6 zaskarżonego rozporządzenia. Komisja podnosi w tym zakresie, że w projekcie pierwotnym okres ten wynosił rok, konkretnie od 1 stycznia do 31 grudnia 2002 r. Niemniej jednak w następstwie uwag różnych państw członkowskich, w tym Królestwa Hiszpanii, oraz informacji przekazanych na wniosek Komisji przez władze krajowe właściwe w dziedzinie rybołówstwa Komisji zdecydowała o przedłużeniu tego okresu z roku do trzech lat.

99 Wspomniany termin trzech lat bierze pod uwagę obiektywne kryteria, mianowicie czas, który upływa pomiędzy wydaniem zezwolenia administracyjnego na budowę a wprowadzeniem statku do floty rybackiej — oszacowany przez Komisję na podstawie jej doświadczenia, z uwzględnieniem wszystkich pośrednich etapów, takich jak podpisanie umowy, budowa i zwodowanie statku na około trzy lata.

Ponadto wyznaczenie początku okresu odniesienia na dzień 1 stycznia 2000 r. odpowiadało początkowi planu wieloletniego dotyczącego środków strukturalnych w sektorze rybołówstwa przyjętego na lata 2000–2006.

100 Wynika stąd, że nie można zgodzić się z twierdzeniem Królestwa Hiszpanii, jakoby początek okresu odniesienia, w którym uwzględniania się zezwolenia administracyjne wydane przed 1 stycznia 2003 r., winien przypadać na 1997 r.

101 Komisja uważa, że Królestwo Hiszpanii usiłuje w ten sposób rozszerzyć wyjątek przewidziany dla przypadków, w których uprzednio wydane krajowe zezwolenia administracyjne nie pociągnęły za sobą rzeczywistego wprowadzenia nowego statku do floty przed dniem 1 stycznia 2003 r. na wszystkie wycofania ze swej floty dokonane od 1997 r. W każdym razie Królestwo Hiszpanii twierdzi jedynie, że zezwolenia administracyjne na budowę wydane przed dniem 1 stycznia 2000 r. dotyczyły statków, które nie zostały wprowadzone do floty przed dniem 1 stycznia 2003 r.

102 W opinii Komisji Królestwo Hiszpanii zmierza do rozszerzenia zakresu art. 6 zaskarżonego rozporządzenia — przepisu przejściowego będącego wyjątkiem, z naruszeniem art. 13 rozporządzenia nr 2371/2002 oraz zobowiązań ciążących na Komisji w chwili ustanowienia szczegółowych zasad stosowania tego przepisu.

103 Komisja przypomina ponadto szeroki zakres uznania, jakim zgodnie z orzecznictwem cieszy się prawodawca wspólnotowy w sytuacjach wymagających oceny złożonej sytuacji gospodarczej, jak w dziedzinie wspólnej polityki rolnej i rybołówstwa (wyroki Trybunału z 19 lutego 1998 r. w sprawie C-4/96 NIFPO i Northern Ireland Fishermen's Federation, Rec. str. I-681, pkt 41 i 42, oraz z dnia

25 października 2001 r. w sprawie C-120/99 Włochy przeciwko Radzie, Rec. str. I-7997, pkt 44). Uważa ona, że w niniejszej sprawie Królestwo Hiszpanii nie przedstawiło żadnego dowodu na okoliczność, że Komisja w oczywisty sposób przekroczyła granice swobodnego uznania.

104 Wreszcie Komisja precyzuje, że zwiększenie tonażu przewidzianego dla innych państw członkowskich przywołane przez Królestwo Hiszpanii wynika z rewizji celów czwartego WPO — wnioskowanej przez te państwa przed dniem 31 grudnia 2002 r., co do którego na dzień 1 styczna 2003 r. nie podjęto jeszcze żadnej decyzji. Królestwo Hiszpanii nie zgłosiło takiego wniosku.

Ocena Sądu

105 W dziedzinie polityki rolnej, która zgodnie z art. 32 ust. 1 WE obejmuje również rybołówstwo, orzecznictwo przyznaje instytucjom szeroki zakres uznania odzwierciedlający odpowiedzialność, jaką powierza im traktat (wyroki Trybunału z dnia 11 marca 1987 r. w sprawie 265/85 Van den Bergh en Jurgens przeciwko Komisji, Rec. str. 1155, pkt 31; z dnia 8 kwietnia 1992 r. w sprawie C-256/90 Mignini, Rec. str. I-2651, pkt 16, oraz przywołany w pkt 103 powyżej wyrok w sprawie NIFPO i Northern Ireland Fishermen's Federation, pkt 57).

106 Niemniej jednak również zgodnie z orzecznictwem, jeżeli analiza przepisów aktu ujawnia arbitralną różnicę traktowania, tj. pozbawioną wystarczającego uzasadnienia i nieopartą na kryteriach o charakterze obiektywnym (wyroki Trybunału z dnia 15 września 1982 r. w sprawie 106/81 Kind przeciwko EWG, Rec. str. 2885, pkt 22, oraz z dnia 13 listopada 1990 r. w sprawie C-370/88 Marshall, Rec. str. I-4071, pkt 24; wyrok Sądu z dnia 20 marca 2001 r. w sprawie T-52/99 T. Port przeciwko Komisji, Rec. str. II-981, pkt 82), należy stwierdzić nieważność tego aktu, ze względu na naruszenie zakazu dyskryminacji przewidzianego w art. 34 ust. 2 akapit drugi WE, który wymaga, by sytuacje podobne nie były traktowane w sposób

odmienny, chyba że różnica jest uzasadniona obiektywnie (przywołany w pkt 103 powyżej wyrok w sprawie NIFPO i Northern Ireland Fishermen's Federation, pkt 58 i wyrok Trybunału z dnia 5 października 1994 r. w sprawie C-280/93 Niemcy przeciwko Radzie, Rec. str. I-4973, pkt 67).

107 Należy zatem zbadać, czy art. 6 zaskarżonego rozporządzenia uwidacznia arbitralną różnicę traktowania. W tym zakresie należy wskazać, że przepis ten stanowi wyjątek od przepisu art. 13 rozporządzenia nr 2371/2002, który wymaga uwzględnienia dla potrzeb systemu równoważenia wprowadzeń i wycofań rzeczywistej zdolności floty rybackiej państwa członkowskiego na dzień 1 stycznia 2003 r. W istocie art. 6 zaskarżonego rozporządzenia i jego załącznik II, stanowiące przepisy stosowane do obliczania zdolności połowowej pod względem tonażu (GT_{03}) i mocy (kW_{03}) na dzień 1 stycznia 2003 r. skutkują tym, że statki wprowadzone do floty rybackiej po tej dacie są traktowane jak będące w tym dniu częścią floty, jeżeli tylko spełniają wymogi art. 6 dotyczące zezwolenia administracyjnego na budowę, wydanego przez zainteresowane państwo członkowskie między dniem 1 stycznia 2000 r. a 31 grudnia 2002 r. oraz przestrzegania okresu minimalnego trzech lat pomiędzy datą takiej decyzji i wprowadzeniem statku do floty.

108 Jak wynika z motywu 8 zaskarżonego rozporządzenia i wyjaśnień dostarczonych przez Komisję, wyjątek ten został wprowadzony w celu zapewnienia przejścia pomiędzy poprzednim systemem wprowadzeń i wycofań a nowym systemem ustanowionym na mocy rozporządzenia nr 2371/2002. Konkretniej w drodze tego wyjątku Komisja pragnęła zapewnić ochronę uzasadnionych oczekiwań armatorów posiadających zezwolenie na budowę statku rybackiego, wydane w ramach krajowego systemu wprowadzeń i wycofań ustanowionego i przekazanego do wiadomości Komisji zgodnie z art. 6 decyzji 97/413, których statek nie mógł jednak zostać wprowadzony do floty rybackiej danego państwa członkowskiego przed dniem 1 stycznia 2003 r. Z uwagi na brak w rozporządzeniu nr 2371/2002 przepisów przejściowych regulujących taką sytuację wprowadzenie statku do floty rybackiej zainteresowanego państwa członkowskiego po dniu 1 stycznia 2003 r. przy braku takiego wyjątku nie byłoby możliwe inaczej jak poprzez połączenie go z wycofaniem innego statku o co najmniej porównywalnej zdolności połowowej.

109 Ponieważ nie można było przewidzieć tego rodzaju wymogu w momencie wydawania zezwolenia, jego późniejsze nałożenie byłoby naruszeniem zasady ochrony uzasadnionych oczekiwać posiadaczy zezwoleń administracyjnych, którzy zainwestowali znaczne kwoty w budowę statku rybackiego, którego wprowadzenie do floty stało się problematyczne. Tym samym art. 6 zaskarżonego rozporządzenia pozwolił na wprowadzenie do floty rybackiej takich statków po dniu 1 stycznia 2003 r., pod warunkiem jednak że zezwolenie administracyjne na ich budowę zostało wydane w okresie od dnia 1 stycznia 2000 r. do dnia 31 grudnia 2002 r. i że statki te zostały wpisane do rejestru najpóźniej na trzy lata po dacie wydania decyzji administracyjnej zezwalającej na ich budowę. Roczny okres odniesienia (od dnia 1 stycznia do dnia 31 grudnia 2002 r.), pierwotnie zaproponowany przez Komisję, został przedłużony na wniosek państw członkowskich do trzech lat w celu zachowania zbieżności z początkiem WPO na lata 2000–2006. Poza tym wymaganie okresu maksymalnie trzech lat pomiędzy datą decyzji administracyjnej zezwalającej na budowę i wprowadzeniem statku do floty rybackiej odpowiada, jak na to wskazuje Komisja, normalnemu okresowi budowy tego rodzaju statku.

110 Ze względu na powyższe uwagi wyjątek ustanowiony na mocy art. 6 zaskarżonego rozporządzenia nie może być uważany za arbitralny. Przeciwnie, opiera się on na obiektywnych kryteriach i jest w pełni uzasadniony koniecznością ochrony uzasadnionych oczekiwań posiadaczy zezwoleń na budowę statku rybackiego wydanych przed wejściem w życie rozporządzenia nr 2371/2002.

111 Argumentacja Królestwa Hiszpanii nie podważa tego wniosku. Należy wskazać w tym zakresie, że znaczenie argumentów dotyczących niniejszego zarzutu przedstawionych w pismach Królestwa Hiszpanii jest trudne do zrozumienia oraz że Królestwo Hiszpanii zdaje się powtarzać nieuzasadnione twierdzenia przywołane na poparcie drugiego zarzutu. W szczególności Królestwo Hiszpanii utrzymuje w swych pismach, że zaskarżone rozporządzenie pozwala na uwzględnienie wycofań dokonanych w okresie pomiędzy dniem 1 stycznia 2000 r. a dniem 31 grudnia 2002 r., mimo że okres ten winien być liczony od 1997 r. W tym względzie należy stwierdzić, że po pierwsze uwzględnienie wycofań dokonanych w wyżej wymienio-

nym okresie znajdowało podstawę w zaskarżonym rozporządzeniu, tylko o ile wycofania spowodowały wydanie odpowiadających im zezwoleń administracyjnych na budowę oraz o ile przyszłe statki nie były jeszcze wprowadzone do floty rybackiej w dniu 1 stycznia 2003 r.

112 Poza tym przedłużenie do 1997 r. okresu odniesienia byłoby użyteczne, tylko jeśli w tym samym czasie okres pomiędzy wydaniem zezwolenia i wpisaniem statku do rejestru, przewidziany w art. 6 zaskarżonego rozporządzenia, wynosiłoby sześć lat, a nie trzy lata. Taki okres na budowę statku rybackiego wydaje się na pierwszy rzut oka przesadzony i nieodpowiadający normalnemu okresowi budowy tego rodzaju statku. Poza tym w swych pismach Królestwo Hiszpanii nie podejmuje w żaden sposób kwestii długości okresu budowy statku rybackiego, nie wskazując tym samym powodów, dla których konieczne byłoby ustanowienie dłuższego okresu budowy.

113 W trakcie rozprawy Królestwo Hiszpanii potwierdziło, że ustalenie okresu budowy na pięć lat było dla Hiszpanii konieczne, ponieważ po pierwsze ustawodawstwo hiszpańskie stosowane przed wejściem w życie rozporządzenia nr 2371/2002 przyznawało posiadaczom zezwoleń okres pięciu lat na budowę nowego statku i wprowadzenie go do hiszpańskiej floty rybackiej, a po drugie znaczne zainteresowanie budową tego rodzaju statków w Hiszpanii i ograniczona liczba dostępnych stoczni powoduje, że średni okres budowy tego typu statków w tym państwie wynosi w rzeczywistości pięć lat.

114 Komisja stwierdziła, że nie uzyskała od państw członkowskich wnoszących o przedłużenie pierwotnie zaproponowanego okresu budowy żadnych obiektywnych i precyzyjnych informacji pozwalających na ustalenie dokładnego okresu przedłużenia, o jakie wnoszą. W tych okolicznościach Komisja doszła do wniosku — uwzględniając oceny swych ekspertów — że okres trzech lat jest co najmniej wystarczający na budowę statku tego typu.

115 Królestwo Hiszpanii zakwestionowało powyższe twierdzenia, podnosząc, że jego delegacja wypowiedziała się w tej spawie w trakcie posiedzenia komitetu poprzedzającego wydanie zaskarżonego rozporządzenia. Z protokołu posiedzenia komitetu z dnia 16 lipca 2003 r. wynika, że Hiszpania rzeczywiście wskazała w swym wystąpieniu, że zaproponowany przez Komisję okres jest za krótki i tym samym że początek tego okresu winien przypadać na 1998 r. Niemniej jednak, jak wskazuje Komisja bez sprzeciwu ze strony skarżącej, Królestwo Hiszpanii nie przywołało w trakcie rozprawy ani tych argumentów, ani żadnych innych motywów na poparcie swego stanowiska.

116 W tych okolicznościach Sąd uznał, że argumenty Królestwa Hiszpanii przedstawione po raz pierwszy w trakcie rozprawy zostały przedłożone po terminie i tym samym są niedopuszczalne. W każdym razie argumenty te nie podważają racjonalnego i niearbitralnego charakteru okresu trzech lat, ustanowionego na mocy art. 6 zaskarżonego rozporządzenia ani nie wykazują, iż okres ten jest rezultatem oczywistego błędu w ocenie po stronie Komisji. W istocie bowiem o ile Komisja była zobowiązana do ustalenia wymiaru tego okresu na podstawie kryteriów obiektywnych i w sposób pozbawiony arbitralności, o tyle nie miała ona żadnego obowiązku zatwierdzania ogółu propozycji państwa członkowskich, co było niemożliwe zwłaszcza z uwagi na niezgodność uregulowań krajowych w tym zakresie.

117 Wreszcie odnosząc się do zwiększenia poziomów odniesienia, jakie Komisja przyznała innym państwom członkowskim, ale nie Hiszpanii, należy stwierdzić, że nie prowadzą one do jej arbitralnego i dyskryminującego traktowania. W istocie bowiem jak twierdzi samo Królestwo Hiszpanii, zdolność jego floty rybackiej na dzień 1 stycznia 2003 r. była niższa od poziomu odniesienia, jego zwiększenie nie spowodowałoby po stronie Hiszpanii żadnych korzyści i byłoby w konsekwencji pozbawione sensu, ponieważ jak to zostało stwierdzone w ramach analizy drugiego zarzutu (zob. w szczególności pkt 69–76 powyżej) system równoważenia wprowadzeń i wycofań ustanowiony rozporządzeniem nr 2371/2002 wymaga, by zdolność floty rybackiej państwa członkowskiego nie przekraczała poziomu istniejącego w dniu 1 stycznia 2003 r.

118 Z ogółu powyższych uwag wynika, że niniejszy zarzut należy oddalić jako bezzasadny, tak samo jak i skargę w całości.

W przedmiocie kosztów

119 Zgodnie z art. 87 § 2 regulaminu Sądu kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ Królestwo Hiszpanii przegrało sprawę, należy obciążyć je kosztami postępowania w całości, zgodnie z żądaniem Komisji.

Z powyższych względów

SĄD (piąta izba)

orzeka, co następuje:

1) Skarga zostaje oddalona.

2) Królestwo Hiszpanii zostaje obciążone kosztami postępowania.

Vilaras Dehousse Šváby

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 3 maja 2007 r.

Sekretarz

E. Coulon

Prezes

M. Vilaras